

ŽENSKÁ HLÍDKA

Podatelka M. Burešová

SLYŠ MORE.

Jos. Bládek.

Slyš more! — jak se bouří píseň,
vždy dáš a dáš a dáš!
Ba vie to lidské žití není
než nekonečný žal.

V něm štěstí o nic není více
než sen a sen a sen —
než pták, jenž srážen od vichřice
do rozčerených pěn.

A že se jednou vlny ztláší
O ně, o ně, o ně!
A když, — kdo výkřik ptáka slyší,
než v bouři utone!

Člověk, který nikdy nepoznal
hrůz rozkácených živlů přírodních,
nedovede si učiniti ani zdánlivý
pojem o strašné síle a prudkosti,
s jakou řádí takový cyklon.
Žádná péra není a to vyfúkní hrůzy
tyto, žádná ústa nedovedou ob-
jasniti nijakým způsobem dojmy,
jaké ovládají člověka při pohledu
na spoustu trosk zbylých z pří-
bytků a zrahod. Srdce se svírá
bolestí při pohledu na apustosené
části kraje, který byl zasáhnout.

Ani náš český hřbitov nebyl u-
šetřen. Posvátné to místo, kde od-
počívají naši drazí v spánku klid-
ném. I nad ním řádil tento ničivý
živl a pustolůň jejích rovtel-
bez milosti, ničil to, co po léta
pracné ruce naše opatrovaly! —
Zahrádku, políčko, ve které bude-
me všichni uloženi a že kterého se
již nikdy stěhovatí nebudeme. Mí-
stečko věčného klidu a odpočinku
pro nás všechny!

Velice bočně se mne dotýká ne-
šetřnost a neváímavost anglické-
ho tisku, který se dosud ani ve
svých sloupkách sloven nezmiň-
o neštěstí, které stihlo náš Národ-
ní Hřbitov — zrovna tak, jako by
to asi za zmínku nestálo, a přece
ztráta ta sáhá do značné výše.

Zas jeden důkaz šetrnosti, s jakou
se k nám chovají jinonáro-
dové. Protož jest třeba, aby Če-
chové spoléhali pouze na sebe sa-
my a hleděli spojenými silami ku
zbudování pomníku, který by po
létech hlásal, že zde národ český
když žil!

Řekne mnohý, že jest to zbytečné
stavěti pomníky Čechům zde v
Americe! Právě zde v této naší
cizí vlasti jest třeba, abychom
hleděli zanechatí nějakou památku
po sobě, a ta se nejlépe uplatní
stavěním českých škol a uplatní
se tím způsobem a udržeti se
co nejdéle možno. A za druhé
postavení pomníku, jako jest so-
cha Komenského, na pozemku kol-
lejným v Lineolu, Nebr., která bu-
de poutati pozornost nejen studu-
jících, ale všech těch, kteří zavíta-
jí v místo to. Socha ta bude vyzna-
čovati zájem, ku pátrání po pří-
čině, proč tam vlastně byla umís-
těna a tím bude český národ
zvěděn, i když částina zde o-
chabne a vumře.

Proto jest záhodno, aby se kra-
jané činili a hleděli postaviti po-
mník takový, který nám bude
všem ku cti. Nebudeme-li sami
hleděti, abychom nebyli přehléd-
nuti, tož žádný Američan neb Ně-
mec nebude se starati, aby zde by-
lo dáno zastoupení Čechů.

"Bobunk" přispívá na všechno,
pomáhá každému, ale jsem nepo-
měně žádný, ten si musí pomoci
sám! Bylo to od jakživa, jak ve
staré vlasti tak i zde. Protož hle-
me sami, dokud ještě máme síly sta-
ti, a vykonáme dílo započaté ku
cti a památce Čechů v Americe!

Marie Jirásková, Addy, Wash.
— Ctná redakce a milé družky!
Přijmete ode mne srdečný po-
zdrav. Přicházím se s Vámi potě-
šit v tomto nastávajícím jare,
které se nám teprv dnes, dne 28.
března, objevuje v plné a nejčistší
své kráse. Co tu bude radosti a
jasu a těch pušicích kvítků! A ve-
holení vracelých se ptáčků! Vše
se bude probouzeti k životu, by
každý svou povinnost zastával.
Ano, tak jest to v životě a nedá se
to nijak změnit. S těmito radost-
mi, s tím opoždnutým jarem na-
stane nám také kvap a shon, by
každý v čas zasl. Nejvíce ovšem
kvapí toho ujmeme my hospo-
dárky na farmách. Mimo vaření
a péčení bude se nám starati o ku-
rátka, aby jich bylo hojně a v za-
hrádek nebylo plevelu a hezky se

vše zelenalo. A co více! I těm
naším silnějším polovíčkám bude
třeba naší věrné pomoci, jako jest
sbírání kamene, sázení brambor,
korny, řepy, jakož i vykonávání
mnoha drobnějších prací, proto-
že se k takovým náše jenné ruči-
čky nejlépe hodí. Nemůžeme pře-
ce stále jen zacházeti a těmi hraci,
když už jsou z nich všechny záso-
by vyčerpány. Inu ovšem, musíme
se činiti seč jsme, aby se na
nás mužičkové naši pro to ženské
hnůti nedurdili. Tak vidíte, milá
paní Kulíková, zase se Vám nový
dobrodinec našel. Buďte povdě-
na, ale neodpovídejte na takové
nemístné dopisy, neb něco podob-
ného může si dovoliti pouze pán,
který nerozumí ničemu jinému,
než tomu svému pánování. Ano,
pane, z Vašeho dopisu dýše samé
přehánění, neboť nevěřím, že by
se našel mezi muži takový, jak se
říká, bucha, který by za svoji že-
nu pral, když jest zdráva. Pakli
přece ano, jest to jeho vlastní vi-
nou. Takovou ženu by nemusil v
domě trpěti. Pravdu máte, že by
takové ženy nezastuhovaly voleb-
ního práva, když nechtí konati
své povinnosti jako ženy a matky.
Ale stejně by volební práva mě-
li býti zbaveni ti muži, kteří ne-
chtí dobrým ženám volební prá-
va schváliti. Takovým se jedná
více o vlastní žaloudek a bříško,
než o lepší budoucnost všeho po-
kolení lidského bez rozdílu pohlaví.
V tom jste na omylu, tetičko
Vítamvášová, neb my ženy našich
farmářů konáme mnohdy horší
práce, než jest ta, za nepohody se
někam courati. A neohrnujeme
při tom nožičky tak, jako když
mají za nás, když jsme přetíženy
prací a nemoeny, muži trochu té
kávy uvaříti. Jsme lidé k práci
stvořeni, tak nemáme práva jí se
stříti, at jest jakéhokoliv druhu.

Máme vypomáhat jeden druhému,
když jest k tomu čas, neb práce
společná zdvojnásobí chuť i do-
bré ubývá. Tak to platí u nás na
farmách. Když příš a nemůže se
venku pro mokro nic dělati, mo-
hou nám mužičkové při práci a
poklizení pomáhati, abychom až
bude hezky, mohly zase my s nimi
vynítouti. Vždyť práce při
světlém vzduchu nám napomáhá
ku zdraví, kterého my ženy oby-
čejně při tom stálém kutění mezi
čtyřmi stěnami požíváme. Nuže,
zanechme již toho sobectví a bude
se nám tím snaže společně žiti.
Vždyť na světě nie jiné k očeká-
vání nemáme. Až teprv po smrti
lidské kopce hlíny nám připadne. A
tam pak, ve vchladném hrobě, ne-
budeme ani vědět, že jsme kdy a
jak živičili. Buďte mi tisíckrát a
Bohem. Zůstáváme Vaše pítná
čtenářka.

Rosarie Průchová, Newport,
Mich., 29. března 1913. Ctná re-
dakce a spanilé čtenářky! Nejdřív-
je přijmete ode mne srdečné po-
zdravení. Uplynulo, již několik
měsíců, co jsem nepsala do mně
tak milé Ženské Hlídky, ale pře-
ce jsem jí stále čtla. Všechna
čest Vám, ctné dopisovatelky, že
jste tak pilně dopisovaly! Byla
jsem od vánočních svátků v De-
troit, Mich. Nechtěla jsem se zrov-
na dobře a tak moje milující děti
umě tady nechtěly nechat, že bych
se mohla ještě vše rozstomat a že
bude mi u nich přes zimu lépe. A
také bylo. Všude jsme zvali do
divadla a na návštěvy jsme chodi-
li každý den. Vždyť Detroit bý-
val našim domovem. Zůstávali
jsem na Michigan ave. číslé 27
lét. Za ten dlouhý čas měli jsme
hojně známosti. Patřím tam také
ke třem spolkům: JČD, č. 38. Den-
nice a č. 682. Palestina a ještě k
jednomu anglickému. Zapomněla
jsem — jak se jmenuje, ale platit
nezapomněla jsem do žádného. —
Ctné čtenářky, neštěstí jest na
všech stranách, co ty bouře natro-
pily! Naše dva sousední státy
Ohio a Indiana byly postiženy
hroznou povodní, a mnoho lid-
ských životů přišlo na zmar. Na
milliony škody jest způsobeno na
lidských majetcích. Snad jest tím
vína ta nešťastná třináctka! Po-
víám Vám, jak se jí jeden chudý
dělník vyhnul. Jeho rodina čta-
la již 12 dětí, kdy milující ma-
nělka čekala radostnou událost.
Když se přiblížila její hodinka, tu
dala život dvojčátkům. Její man-

žel s radostí zvolal: "Drahá ma-
nělko, jak jsem rád, že jsem se té
nešťastné třináctce vyhnul." — V
Omaze jste zažili v neděli trapné
chvilce. Můj milující syn mi hned
v pondělí po té bouři poslal tele-
gram, že jeho rodině ani jemu nie
se nestalo. Žádný, kdo to nevidí,
nemůže pry si o těch spoustách u-
dělati představu. Pokrok mne
pravidelně dochází vždy v pátek,
ale tentokrát nepřišel až v pondě-
lí. Už jsem myslila, že také naše
redakce byla tou zhoubou postiže-
na. Myslim, že se tak nestalo, a-
proto jsem nie takového nečetla.
To je něco hrozného, jak vezmu
noviny do ruky, tak samé neštěstí
na všech stranách. Tady byto je-
zero také dosti rozvodněno, tak že
nám voda dosahovala až k dom-
ku. Nestalo se nám přece žádné-
mu nie. Ledy se již všechny roz-
tajíly, tak že už brzy uvidíme ga-
solinové lodie brázdit vodu na
všech stranách. Tak Vám přeji,
ctné čtenářky a čtenáři, aby se
již nikdy takové bouře nesnesly
nad naši zemí.

Anna Fingado, Lone Pine, Cal.,
dne 28. března 1913. — Ctná re-
dakce Pokroku Západu! Promiňte,
že přicházím tak dlouho a před-
platným na Pokrok Západu, který
míjí mi velice milý, neb již jej od-
bíráím 41 roků! Ještě za pana
Rosewater-a. To by můj známý
a dobrodinec. Tak jako pan Ro-
sieký. Jest škoda takových mužů,
ale smrt se neptá, bere to bez mí-
lorderství. My jsme sem přijeli
v roce 1871, a za 4 měsíce mně
můj manžel zemřel. Pan Rose-
water se o nás staral, nejlepšího
lékaře nám vyhledal, ale nebylo
mu zpomozeno a když zemřel, po-
staral se o nás jako nejlepší pří-
tel, i na pohřeb přijel. Budíž mu
někde lehká! Jeho úmrtí se mne
moc dotklo. Tak jsem zůstala se
3 dítkami. Nejmladší byl hoch
rok starý a nejstarší 9 lét. A tak
jsem byla odkázána jen sama na
sebe. Toho času byla Omaha je-
ště velmi malá. Na Farnam ulici
po dešti byly louže, místy byl kou-
sek chodníku. Přivezl jsem sem
10 dolarů a nebyl byt, ani práce
a tak jsme zůstávali v malé šan-
dře. Ta jistá byla vřava a zůsta-
la jí 3 dítky. Tak nás tam vzala
a šla pracovat do hotelu. Za byt
jsem jí opatrovala dítky, to bylo
místo nájemného. Pak můj ma-
něl se rozestaval a stonal 10 nedělí
a pak zemřel. Bratr Vodička ne-
chtěl nechatí naši nejstarší holku
žeď školy, tak se jí postaral o mí-
sto. Šla do školy a za zdra u po-
máhati dělat. To jest nyní Kil-
ianová ve Wahoo. Druhé hoře-
 bylo 6 lét. Tu jsem nechal doma
opatrovat toho malého a sama šla
jsem se starat o práci. Pak přišla
zima a já jsem nemohla vydělati
ani 4 dollarů na rent a tak jsem
byla nucena se provdat. Mám z
prvního manželství 3 dítka a z
druhého také tři. Jsou všechny
provdané a u toho po prvním mu-
ži jsem nyní. Zůstáváme blízko
sebe, máme oba homesteady a líbí
se nám zde. Počasí máme dosti
příznivé. Za 13 lét, co jsme zde,
byla letos nejtužší zima, ale bylo
dostí sněhu. Budeme se těšit na
pěknou úrodu. Dobytek pase se
tu celou zimu, jen trochu se při-
krauje. Já jsem tak ráda, že se
zde Češi usazují, měla bych ráda
Čecha za souseda, neb nyní si člo-
věk celý rok nemá s kým pohovo-
řit. Jest zde jeden Slovák, který
mne často navštíví a vždycky si
pěkně pohovíme. Musím Vám
též také povědětí něco do kuchy-
ně. Která budete mítí hodné drů-
beže a chcete jí hodné užit, na
delší čas, tak je na zimu zabijte
a čistě ukliďte a obyčejně nasol-
te a nalozte je do skleněných džá-
rů a doplňte vodou a dobře za-
tkujte. Pak je vložte do nádoby.
Já užívám vanu na prádlo. Do
spodu dám šindel a na to posta-
vím ty dřávy a nalejím studené vo-
dy a nechám jen asi 5 palců skle-
nice vyčnívat a vanu zakryji při-
kryvkou. Když se to dá do varu,
tak to nechám dvě hodiny vařit a
tak máme maso hotové na celou
zimu a ještě déle. Máme kupovati
omso drahé, můžeme si ho sami
doma připravit. S pozdravem na
paní podatelku.

Václav Matějček z Monowi,
Nebr. — Ctná redakce Pokroku
Západu! Až Vás nerad obtěžuji,
musím dáti zas těm ctným dá-
mám vědomost, že jsem snad se
strachem někým utekl. Paní Žab-
ková, dobře jste pravila že jest
mnoze povinností šatiti ženu. Ale
muž nebude mítí tolik času, aby

se chodil dívat, jaká móda právě
ten čas bude, kdy jeho paní bude
potřebovati nový šat. Bude mítí
dostí práce jiné. Bude musit va-
řit, práť, zametat a dítky připra-
vovat do školy. Na venkově je-
ště toho přibude: Budou to slepi-
ce husy, kačny a i třeba nějaké
prasátko a bude musit také po pří-
padě dojit. To jest ovšem nie.
Muž bude dělat a radosti vše. Ale
Bůh mne chraň, dojíti nebudu.
Doufám, milá paní, že sama uzná-
te, že jest to nemožné, něco tako-
vého na muži tyhle časy žádati.
Ač můj ty smutku, ještě etěná
paní Uzlavá nám bude závidět, že
se tak dáme někdy trochu do po-
řádku za těch 35. Vždyť ten člo-
věk, co a tím vydělává si živobytí,
také svoji rodinu živí. Snad byste,
milá paní, nechtěla viděti to mu-
žské utrápěné pokolení, aby cho-
dilo s copy, jako Indiáni? Dou-
fám velice, že byste sama hnala
svého manžela k pacifismu, aby se
dal do pueu, není-li pravda? Pro
svoji věc nemusim mítí žádného
holce, neb sám si to dělám a
od vlasů dolů, to už tolik nepří-
jde. Ach ty moje dobroto, ještě
pan B. C. Chalupa. Prosim pane,
upírám dámu práva? Nikoliv,
jen jsem tolik poukázal na pra-
vost. Žádný klobouk dolů. Ne
před ženami českými. Co ženy ji-
ných národností nejsou nie? Já
myslim, at je dáma jakékoliv ná-
rodnosti, že to našim českým nie
nevadí. Jen když je hodná matka
i žena, neb zde v Americe je to
mícháné, jak s dámapama, tak mu-
ži. Pro mě, at je dáma třeba
Turkyň, jen když je hodná žena
a matka, tak mám před ní řadu
jako před jinými národnostmi.
Milý pane, ty časy přefly, aby na-
še et. dámy musely jezdit s voly
aneb s kravami. Neupírám, co to-
bily musely udělat, totiž která
chtěla. Dejme tomu, když někdy
se stane, ale nyní zřídka, aby že-
na byla děle na poli, než je čas jí
ustrojiti oběd. Nemusí jí nechat
uklízet prasata, ta si může ma-
něl uklidit sám místo kouření a
třeba jí jinak nápomočen býti mí-
sto si sednout a jeho manželku
nechat vše udělat, totiž jestli si to,
ho přeje. Milý pane, známé to,
že mnohý manžel by ženu svou
snad za živa snědl, ale ne z lásky,
nýbrž za práci. Víme to, že muž
si hová v posteli až do snáidení a
jeho ženička s dětmi je na nohou
a ještě panu manželé nakrmiti koně,
uklidit vše. Já zas být ženou, jí-
stě bych takového poyalovače jak
se patří zřídli. A na druhé straně
je to samé. Zas muž udělá vše. —
Tak vidíte, milý pane, že si žádná
strana nemá co vyčetat. Milý pa-
ne, bude to mela, až budou mít že-
ny volební právo. Muž třeba bude
demokrat a žena populist a kaž-
dý bude chválit svou stranu. Je
toho dosti, když už jsou synové
dospělí, že někdy se špatně roze-
jdou. Dočkáme se toho a potom
milý pane poznáte, jak bude to do-
padat. Žena má práva už vše-
chna a když chtí jest ještě práva
volební pro mě, at mají. Já jím ne-
závidim ani neupírám a tím kon-
čím své dopisy do Pokroku, aneb
nebudu mítí času psát. Nyní mi
dány, přeje Vám všem to volební
právo a pozdrav na čtonef.

Anna Kutáková, Omaha, Nebr.
— Ctná podatelko! Jak mali-
cherné se nám zdají naše starosti
a neznáje, když je přirovnáme k
onomu hroznému neštěstí, které
potkala Omahu na velikonoční ne-
dělí, a s jakou hrůstí můžeme
poukazovati na vinnost našich li-
dí, aby ulevili bíde nešťastných a
pomohli jim zase si zaříditi nově
domácnosti. A tu, myslím, aby i
my matky jsme si z toho vzaly
příklad a hleděly učiniti vše v na-
ší moci, by i náš malý svět, který
jest nám světem, se cítil stále spo-
kojený a šťastný. Ovšem, někdy
jest, že není možno udržeti vše
veselé, ale hledme, abychom ra-
ději pomohly udělati život našich
drahých vždy veselejší a lepší. A
proto si dovoluji říci, nestřeptejte
naše dítky pro každý věc menší
přestupek, ale hledme vždy s lá-
skou a mírně jim vše vysvětlit, neb
někdy děcko hroší nevědomě a
pak když jest trestáno za to a ne-
řekne se mu, proč jest trestáno,
stane se trauovité a neposlušné. A
jestli přece poslechnu, tak jest to
s láskou a ne, že by myslelo, že to,
co mu bylo poručeno, jest sprá-
vné. Nebudeme moe přinést a uká-
me dítčeti lásku a ono poslechnu a
bude nám důvěřovat a nás si vá-
žít. Dnes už nplatiš ono staré pří-
sloví: "můj dítě rád, ale lásku

mu neukazuj." Jak může naše
dítě vědět, že je máme rády, když
mu lásku neukážeme? Co by bylo
do světa, kdyby nám bylo poruč-
no jen, tohle nesmíš dělat, a tohle
musíš! A kdyby to, co jest nám
přikázáno dělat, se přičlo našemu
přesvědčení, ale přece jsme byly
nuceny to dělat proto, že nám to
bylo poručeno a nesměly jsme se
ozvat a říci, že s tím nesouhlasí-
me. Myslite, Vy přímé matky,
které se tak rády chlubit, že Va-
še dítky Vás musí poslechnout na
slovo, myslíte, že by Vás ten svět
tak těšil, kdyby i Vy jste musely
poslechnat na slovo, třeba jste ne-
chtěly? Ne, já alespoň myslím, že
nikoliv, že byste brzy se nabázily
takového života a hleděly, jak by-
ste si opatřily lepší a jak by Vaše
práce byla lépe uznána a oceň-
na. A protož pravím, ukažme na-
ším dítkám všechnu lásku, kterou
pro ně cítíme a neobávajme se, že
je tím zkažíme. Ale nemazleme
se s nimi zbytečně, a především
vychováváme naše dítky tak, by
uměly myslet, tak aby, až my tu
nebudeme, ony nebyly jako ztra-
cené. Neb takové dítě, které jest
zvyklé stále jen poslouchat, a
společně vždy na někoho, a když
musí pak samo do světa si razit
cestu, ono stále něco postrádá, a
stále vyhledává pomoci od někó-
ho, kdežto děcko, které poznalo
lásku rodičů, též se naučilo spole-
čati na sebe hned z mládí. Myslí
si, že když rodiče mají v ně dů-
věru, že přece něco ví a umí, a tu
se nebojí, jest kurážnější a lépe
se dostane ku předu, nežli děcko
vychované přísně, které zase vidí
jen přísného otee neb matku v
každém, s kým přijde do styku, a
tím se stává bojovným, strachu-
je se projevit své přesvědčení, by
nebylo zakřiknuto. Ano, ukažme
dítěm naši lásku, nenávisťi zaku-
sí dost, až přijdou do světa, at
vždy vzpomínají na své mládí ra-
dostně, neb to jest ta nejkrásně-
ší doba našeho života.

Z CESTY NA DALEKÝ ZÁPAD.
Píše pl. Frank Bárta (Mias J. H. Ho-
leček).

Kára zastavila a my se šli podí-
vat na tu propast. Jede se mezi
horami a a pořad vzhůru, tak že
kára vyjede 8,000 střevečů do vý-
še na jednu horu. A hle, zde vi-
díme oblohu nad námi a druhou
dole pod našima nohama. Zde je
to krásné jezero Crater Lake,
Wonder of the World. Voda v
tomto jezere je tmavomodrá, a
břehů je zelená a když padne na
ni stín, tak je šedočerná. Když se
však nabere do nádoby, tak je ja-
ko jiná voda, čirá. Toto jezero
bylo jednou horčí sopka Mount
Mazama, více než 15,000 střevečů
vyšoká. Vřek sopky byl moe těž-
ký, láva nemohla ho udržet, tak
se sopka propadla 2,000 střevečů
dolů. Vřek sopky je umístěn na
jedné straně jezera. Nahore je
otvor 500 střevečů široký a 100
střevečů hluboký. Jmenuje se
Wizard Island, na druhé straně je
Phantom Ship Island, jeho kamení
podobá se lodí, jest 900 střevečů
vyšoký. Jezero je 8 mil široké a
15 mil dlouhé. Na jedné straně je
les a na druhé jsou hory. Jedna
zrovna podle je kamenpá Lalo
Roek. Je žlutavá a druhá opodál
je Mount Scott. Toto jezero je
2000 střevečů hluboké, voda je či-
stá. Jsou v ní vidět ryby. Že je
tak modrá, to prý je proto, že je
jezero hluboké a čisté. Nemá žád-
ný přítok a odtliv, malý pramen
vody teče a vřsku až dolů do je-
zera. Opodál je velká závěť, kte-
rá ani v létě se neroztaje. Je asi
20 střevečů hluboká. Tak v July
jsem se hrudovaví směhovými kou-
lemi. Cesta, která vede dolů k je-
zeru, je úzká a klikatá, tak že
každý musí dáti pozor, aby se ne-
ocitl dale dřív, než by si přál, neb
to by byla jeho smrt. Shora k je-
zeru je asi jedna míle, kudy vede
cesta dolů a kde jsou straně po-
rostlé stromy a velké balvany ka-
mení visí dolů, tak že to vypadá,
že se svalí dolů do jezera každou
chvilí a některé straně jezera jsou
hladké, že by se to po nich krásně
vosilo dolů. U jezera jsou lodky,
že se mohou vyleteti svět na
rybníku. My si také vzali lofku
a jeli čtyři míle po rybníce. Sestry
plátný klobouk měl čest se v tom,
to jezera vykoupat. Sta a sta li-
dí sem přijíždí každý rok. Sezona
je jenom tři měsíce v roce. Je tu
skoro pořád zima a mnoho sněhu
zde napadue. Je zde hotel pro

výletníky. Indiáni se na toto je-
zero nedívají. Říkají, že tato vo-
da má velkou moc. Jednou přitá-
hla k sobě 2 indiánské náčelníky
přes okraj vody. Od té doby žád-
ný Indián se na jezero nepodívá.
Roku 1910 jeden slavný malíř
bral fotografie tohoto jezera a šel
moe blízko a okraj, padl do vel-
ké závěje a žádný již ho nikdy
neviděl, jenom jeho střevece našli.
Asi zabýnul. U tohoto jezera
jsem strávili dva dni, ale nikdy
nám z paměti nevyzmizí. Vrátime
se zpátky do Falls, myslily jsme,
že na podzim se vrátíme zpátky
do Nebrasky, kde jsou naši rodi-
če, neb se nám po nich velice stý-
skalo.

Kdo na západě nebyl, ani nemá
ponětí, co má západ krásy. Na
všech stranách jsou hory, a potoky
se všude třpytí a stromy všude.
V polovici září jsme opustily Ore-
gon a jely se podívat na San Fran-
cisco. Když jsme opustily Falls,
začalo přšet a přčelo pořad až
když jsme přibýly do San Fran-
cisco. U Benicia nás vlak vjel na
Ferry Boat, největší to na celém
světe, převezl nás přes vodu, kte-
rá je něco přes míli dlouhá, odtud
zase vjel vlak na pevninu. Také
jsem viděly, jak se dobývá olej a
gasoline ze země. Bylo viděti vel-
ké nádržky, naplněné všelijakým
olejem. U Oakland jsme vystou-
pili z vlaku a sedli na loď, která
jela po tiehořském pobřeží do
San Francisco. Ještě dnes je vi-
dět, jaké škody uděloval zemětre-
sení v tomto městě před několika
létý. Tam jsme vzali automobil a
jeli se podívat na Golden Gate
Park. Jest šest mil dlouhý a je
vysázen krásnými květinami. Tu
a tam jsou rozestaveny sochy.
Všeříjaká zvěř je v ohradách, tu
a tam jsou malá jezírka, Museum,
Musical Stand, Conservatory, Ja-
pane House a Dutch Wind Mills,
které táhnou vodu pro park. Od-
tud jsme jeli se podívat na Ocean,
Cliff House, Seal Rock, Golden
Gate. Odtud nás kára vezla po-
dívat se na město a na Čínskou uli-
ci. Pak jsme jeli do Los Ange-
les. Je to metropole polední Cali-
fornie. Město je krásnější nežli
San Francisco. Spolek Grand
Army Republic měl zde svůj sjezd,
tak že tam bylo mnoho lidí ze
všech států. Město bylo ozdobeno
krásně. Toto město má krásné
budovy, krásných květin zde ro-
ste všeho druhu. Muškáty rostou
všude samy a zde u nás se musí
pěstovat. Oleandr tam roste do
značné výše, že je jako strom.
Vzali jsme si elektrickou káru a
jeli se podívat ku mořskému po-
břeží 20 mil od města — tisíce li-
dí bylo v lázních. Někteří se
koupaí v oceánu a druhí vyhřívá-
vali se na písku, neb bylo dosti
chladno. Pan Bárta si také vzal
koupač oblek a šel se koupat do
moře. Také jsme viděly holubá-
šskou farmu, kde se nalézá tisíce
a tisíce holubů. Opustiv Los Ange-
les, vlak jel skrze údolí, kde bylo
viděti oranžové sady a 4,000 akrů
pozemku porostlého vlnem. Odtud
do Arizony a El Paso, Tex., kde
bylo viděti Mexikány. Zde bylo
horko a také se mnoho zdělo, ne-
boť se zde místy nalézá písek. Rá-
no vždy jsme měli před černoou jak
se prášilo. Odtud přes New Mex-
ico do Oklahoma City, kde bydlí
Bártova sestra, pl. Emma Pierce.
Pak do Prague, Okla., kde bydlí
Bártovi rodiče, kteří vlastní velký
hotel. Tam nás uvítala hudba.
Zde bylo vidět lány polí, osáze-
ných bavlnou. Také zde se nalé-
zají "gins" na bavlnu. Bavlna
právě pukala, tak že pole vypa-
dala velice krásně. Odtud do Fort
Smith a Van Buren, Ark., kde by-
dlí pan a paní Jay Brunson, Bár-
tova sestra, který bydlí na 80-
akrové broskvové farmě a mimo
to vlastní 610 akrů pozemků, kte-
ré je (all bottom land); jejich ku-
kufiee r. 1911. dostala první cenu
na státní výstavě a také na po-
slední světové výstavě. Zde je kra-
jina velice krásná. Odtud do
Kansas City, pak na Omahu a do
Schuyler, kde bydlí můj bratr,
který vlastní obchod železným
zbožím. Krásný náš svezl na svém
novém automobilu a zase jsme se
ubírali do Farwell, kde bydlí moji
rodiče. A nyní jsme se usadili ve
Schuyler, kde jsme spokojeni. Ne,
stýská se nám. Učím se řídit auto-
mobil. Také si často vyjedem na
venek, kde je velice krásně. Již
musím přestat, neb vás to čtenáři
omráí číst. Pozdrav na moje přá-
tele v Malině. Zůstáváme vaše
horlivá čtenářka.